

Auzindu-i strigarea, se-adună toată suflarea: găini, pui, gâște, rațe și boboci, cățel și purcel... Cu mic, cu mare, ascultau cu gurile căscate. Unii încercau să-și spună părerea și să-i taie avântul, dar oul nostru o ținea una și bună: trebuia să plece în lume să se facă împărat.

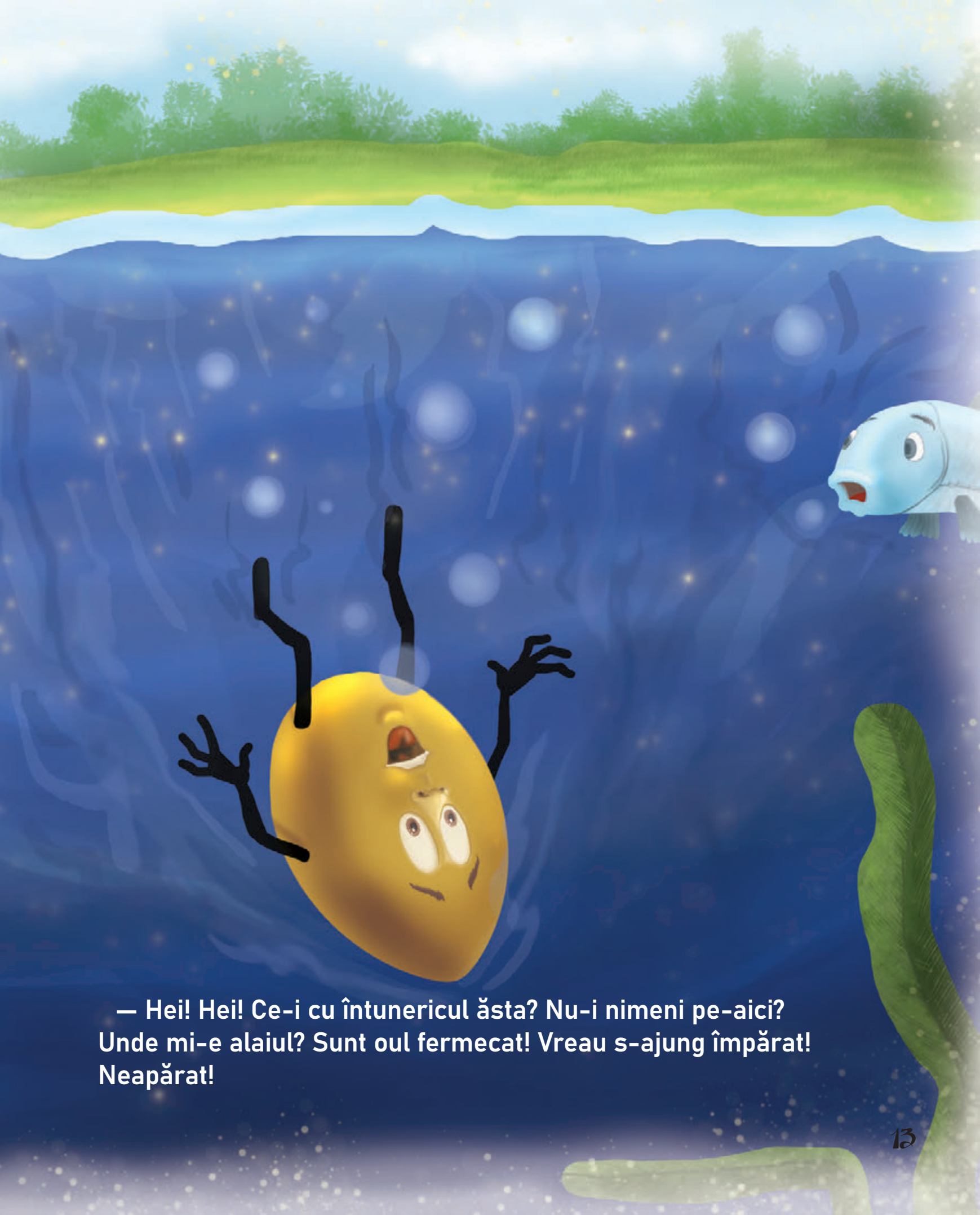

În cele din urmă, cocoșul, care se simțea mândru de-așa odraslă, hotărî că năzdrăvanul trebuie ascultat și urmat. Așa că... tot alaiul de păsări și animale ieși pe poartă și, părăsind bătătura, porni la drum.

Acum, fie că cei care-l înmuiară în apă nu erau prea îndemânatici, fie că oul era prea neastâmpărat, făcură ce făcură și-l scăpară — Bâldâbâc! — în apă. Cât ai zice pește, s-a trezit în adâncuri. Gura însă nu-i ostenise deloc și striga de răsunau străfundurile lacului:

— Hei! Hei! Ce-i cu întunericul ăsta? Nu-i nimeni pe-aici?
Unde mi-e alaiul? Sunt oul fermecat! Vreau s-ajung împărat!
Neapărat!

Între timp, se întorsese acasă și nea Stan, trudit și înfometat, de la treburile lui. Intră-n ogradă și-n casă, dar aici nici țipenie. Dădu căciula pe ceafă și se scărpină abătut în cap.

— Măi! Măi! Ce s-o fi petrecut în lipsa mea?

O luă pe urmele fugarilor și pe drum ascultând, întrebând, află tărașenia.

— Măi să fie! se-nfurie el. Asta-i prea de tot.

Și, mâniat, ajunse la porțile palatului. Aici se răsti încruntat la străji și intră.

